

UZASADNIENIE

Obwiniony P. S. (1) mieszka w domu jednorodzinnym w miejscowości G. (powiat (...), województwo (...)) przy ul. (...). W dniach 14 czerwca 2019 r., 18 lipca 2019 r., 18 września 2019 r. i 20 kwietnia 2020 r. inicjował interwencje funkcjonariuszy policji, które okazywały się bezzasadne.

W dniu 08 czerwca 2020 r. o godzinie 11:30 P. S. (1) telefonicznie do dyżurnego K. (...) w P. zgłosił okoliczność, iż pod adresem przy ul. (...) w miejscowości G. nieznany sprawca dokonał kradzieży z włamaniem na jego posesję. Po wejściu do mieszkania przez okno, po wyciągnięciu uszczelki, miał lać wodę z kranu. Po opuszczeniu mieszkania miał zamontować z powrotem uszczelkę w oknie. Na przestrzeni poprzedzających kilku dni włamywacz miał dostać się do domu P. S. (2) poprzez wyjęciu kitu z okna, a po dostaniu się do mieszkania dokonać kradzieży energii elektrycznej na kwotę 100 złotych. Po opuszczeniu lokalu miał zamontować z powrotem kit w oknie. Innym razem miał dostać się do kotłowni, której drzwi wejściowe zabezpieczone były dwiema kłódkami na zamek oraz jedną na szyfr. Po dostaniu się do pomieszczenia miał dokonać zaboru wody z pieca, po czym po jego opuszczeniu miał zamknąć kłódki. Po dokonaniu oględzin okien oraz kłódek funkcjonariusze policji nie potwierdzili informacji udzielonych przez obwinionego. Nadto włamywacz miał dokonać uszkodzenia kamery rejestrującej oraz kosiarki, dokonać zaboru drewna, złota, siana, węgla.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego P. S. (1) k. 7-8, wykaz interwencji k. 2-3, 4-5, notatka urzędowa k. 1, dokumentacja fotograficzna 10-13)

P. S. (1) ma 59 lat, jest kawalerem. Utrzymuje się z renty w wysokości 1700 zł miesięcznie. Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 listopada 2017 roku jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, jak również niezdolny do samodzielnej egzystencji do 30 listopada 2022 roku. Nie był uprzednio karany.

(dowód: dane osobopoznawcze k. 7-7v, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 25)

Jak wynika z opinii biegłego psychiatry wywołanej w przedmiotowej sprawie obwiniony funkcjonuje na poziomie intelektualnym odpowiadającym szeroko rozumianej normie. Występują u niego objawy zaburzeń urojeniowych, prawdopodobnie na podłożu organicznym, pod postacią urojeń prześladowczych z towarzyszącymi omamami słuchowymi i licznymi działaniami motywowanymi urojeniami. W świetle powyższego biegły wskazał we wnioskach końcowych swej opinii, iż P. S. (1) jest chory psychicznie, choruje na zaburzenia urojeniowe. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał znacznie ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: opinia sądowo-lekarska k. 45-46)

Obwiniony P. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W swoich wyjaśnieniach złożonych w ramach postępowania przygotowawczego utrzymywał, iż podstawy, które kierowały nim w dniu 08 czerwca 2020 roku kiedy inicjował interwencję policji są rzeczywiste, a ktoś kilkakrotnie włamywał się do jego mieszkania.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 7-8)

Sąd zważył co następuje :

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w zakresie okoliczności, iż dokonał zgłoszenia dyżurnego K. (...) w P., iż doszło na jego posesji do kradzieży z włamaniem. W ocenie Sądu niewiarygodne są natomiast wyjaśnienia obwinionego, które dotyczą motywów i okoliczności związanych z wezwaniem policji w dniu 08 czerwca 2020 roku na interwencję na swojej posesji, albowiem te wyjaśnienia stoją w całkowitej sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sam opis sposobu dokonania kradzieży z włamaniem opisywany przez obwinionego funkcjonariuszowi policji jest nielogiczny. Trudno uznać za wiarygodne to, że po dokonanej kradzieży z włamaniem jej sprawca montował wcześniej wyjętą uszczelkę z okna, kit czy zamykał za sobą kłódki. Oczywistym jest, że sprawcy

takich czynów zabronionych, nie chcąc być ujętymi na gorącym uczynku, opuszczając miejsce przestępstwa bądź wykroczenia jak najszybciej.

Dlatego Sąd ustalając stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia, oparł się w przeważającej mierze na materiale rzeczowym: notatce urzędowej – k. 1; wykazie interwencji – k. 2-3, 4-5; dokumentacji fotograficznej – k. 10-13.

Przedmiotowe dokumenty są pełne i jasne, nie były kwestionowane przez żadną ze stron. W szczególności z notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji oraz dokumentacji fotograficznej nie wynika, aby na posesji P. S. (1) dochodziło do kradzieży z włamaniem opisywanych przez obwinionego. Podawane przez niego okoliczności dotyczące usunięcia uszczelki z okna, innym razem usunięcia kitu z okna oraz otworzenia klódek nie zostały potwierdzone w ramach przeprowadzonych oględzin. Nadto rejestr policyjnych interwencji jasno wskazuje na okoliczność, iż nie było to pierwsze bezpodstawne zainicjowanie interwencji policji przez obwinionego.

Celem działania sprawcy popełniającego wykroczenie z art. 66 § 1 kw jest wywołanie niepotrzebnych czynności ze strony instytucji użyteczności publicznej albo innego organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia, w tym konkretnym przypadku policji. Zachowanie się sprawcy polega na świadomym wprowadzaniu w błąd instytucji lub organu wskazanych w dyspozycji przepisu przez przykładowo podany tam fałszywy alarm czy nieprawdziwą informację, ale również w każdy inny sposób. Użyte w treści przepisu określenie "ze złośliwości lub swawoli" należy pojmować jako spowodowanie przez sprawcę w sposób umyślny, według własnej woli, przy nieliczeniu się z nikim i niczym, niekorzystnego biegu rzeczy, w postaci chęci wywołania niepotrzebnych działań ze strony instytucji użyteczności publicznej albo innego organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia. W tym przypadku chodzi więc głównie o pobudki i motywy działania, o psychiczne podłoże zachowania sprawcy czy też pewne dodatkowe cechy osobowe występujące w jego psychice, a nie o osobę, instytucję czy organ, przeciwko którym było skierowane działanie sprawcy komentowanego wykroczenia. Wykroczenie z art. 66 § 1 kw ma charakter powszechny, za jego popełnienie może więc odpowiadać każdy i jednocześnie formalne, czyli niewymagające żadnego skutku w postaci spowodowania niepotrzebnych czynności ze strony instytucji lub organu wskazanych w dyspozycji przepisu. Użycie w treści przepisu określenia "chcąc" wskazuje, że czyn wyczerpujący znamiona komentowanego wykroczenia można popełnić tylko poprzez działanie umyślne i to w zamiarze bezpośrednim. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 września 2005 r., III KK 155/05 (KZS 2006, nr 6, poz. 69), zasadnie zatem stwierdził, że wykroczenie to można popełnić tylko umyślnie, "wymagane jest bowiem stwierdzenie złośliwości lub swawoli przy wprowadzeniu w błąd oraz chęci wywołania niepotrzebnej czynności.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności oraz rozważania prawne, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 66 § 1 kw. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy P. S. (1), która została udowodniona.

W związku z pojawieniem się w toku rozprawy wątpliwości co do stanu psychicznego obwinionego, koniecznym stało się przeprowadzenie badania w przedmiocie jego poczytalności w chwili czynu, a także możliwości rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie miała zatem opinia sądowo-psychiatryczna. W sporządzonej opinii biegła lekarz psychiatra stwierdziła, że z uwagi na chorobę psychiczną w postaci zaburzeń urojeniowych, obwiniony w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał znacznie ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

W ocenie Sądu opinia biegłej jest pełna, jasna, zgodna z zasadami sztuki, przez co jej wnioski nie budzą żadnych wątpliwości.

W świetle przeprowadzonego, a wyżej wskazanego, dowodu z opinii biegłego, należało uzupełnić opis wykroczenia zarzucanego obwinionemu, co do okoliczności, iż w czasie popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu miał znacznie ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, co też Sąd uczynił.

Istotą winy jest psychiczny stosunek sprawcy do czynu, naganny z punktu widzenia ustawy karnej. Wina wyraża się w pewnej zaszczości z czasu czynu, do której odtworzenia oceniający dany przypadek powinien dążyć. Poprzez uwzględnienie psychicznego stosunku sprawcy do czynu w czasie jego realizacji uwzględniona zostaje świadomość działającego człowieka oraz jego wola.

Wartym zaznaczenia jest fakt, iż ograniczenie rozpoznania znaczenia czynu nie wpływa na rodzaj winy, zaś tylko na jej stopień. Ustalenie tego ograniczenia oznacza, że na skutek którejś z przesłanek ograniczenia poczytalności sprawca nie pojmuje w należyty stopniu znaczenia swego czynu, lecz jedynie w sensie aksjologicznym, to jest tego, że czyn stanowi naruszenie porządku etycznego i prawnego. Zakłócenie to dotyczy procesów psychicznych, nie musi jednak wykluczać świadomości sprawcy w zakresie zachodzących związków przyczynowych. Umniejszona poczytalność ma więc wpływ na znaczenie stopnia winy, a w konsekwencji na wysokość kary (wyrok SA w Krakowie z dnia 31 marca 2005 r., II Aka 52/05, KZS 2005, nr 5, poz. 34).

W niniejszym stanie faktycznym u sprawcy wykroczenia zostało stwierdzone istnienie ograniczonej poczytalności w stopniu znacznym. Należy podnieść, że obwiniony aktualnie nie jest aktywny zawodowo. Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS jest całkowicie niezdolny do pracy, a nadto niezdolny do samodzielnej egzystencji. W dniu badania przez biegłą wypowiadał liczne treści urojeniowe.

W kodeksie wykroczeń zawarte zostały ogólne dyrektywy wymiaru kary, stanowiące pewne ogólne wytyczne co do orzekania w tym zakresie. Wskazany przepis nie zawiera w sobie oficjalnej hierarchii dyrektywy. Wydaje się jednak, że punktem wyjścia w rozważaniach nad wymiarem kary powinien być stopień społecznej szkodliwości, rozumiany jako ujemna waga popełnionego czynu. Sprawca wykroczenia karany jest zawsze za konkretny czyn i to on wyznacza pierwsze spojrzenie na problem wymiaru kary. Pozostałe dyrektywy jedynie dopełniają wskazania co do kierunku orzekania kary. Do ogólnych dyrektyw wymiaru kary należą w szczególności stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy, jak również warunki osobiste sprawcy. Szczegółowe okoliczności wymiaru kary dotyczą czynu sprawcy, w szczególności jego osoby – właściwości i warunków osobistych, sposobu działania oraz elementów podmiotowych, takich jak stopień winy czy pobudki. Pierwsza grupa tych okoliczności jest związana z czynem, ponieważ właśnie czyn uruchamia odpowiedzialność. Czyn i jego następstwa społeczne stanowią zatem podstawowe elementy ważne dla wymiaru kary. Ponadto liczy się też osoba sprawcy. Ważna jest więc odpowiedź na pytanie, kim ten sprawca jest. Wskazany zespół okoliczności wymiaru kary nie stanowi listy zamkniętej, należy do sędziowskiej oceny tych okoliczności.

Instytucja odstąpienia od wymierzenia kary zapewnia Sądowi skorzystanie z bardzo praktycznych środków działania, uwzględniających w maksymalny sposób zasadę indywidualizacji wymiaru kary. Przesłanki te są ujęte bardzo elastycznie, z wyraźnym nastawieniem na możliwość działania w określonych warunkach na korzyść sprawcy.

Stwierdzona u obwinionego choroba psychiczna skutkująca ograniczeniem w stopniu znacznym w zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem w niniejszej sprawie niewątpliwie stanowi okoliczność łagodzącą, zasługującą na uwzględnienie przy analizie dyrektyw wymiaru kary.

Mając na uwadze powyższe, mimo społecznej szkodliwości czynu, zważając na warunki osobiste obwinionego – stan psychiczny, w którym się znajdował, Sąd uznał, iż wystarczającym w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia mu kary zgodnie z dyspozycją art. 17 § 2 kw.

Na podstawie § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016r., poz. 1714 ze zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. K. kwotę 221,40 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu.

Orzeczenie o zwolnieniu obwinionego od kosztów sądowych wydano na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw, kierując się względami słuszności.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.